1893 — 1973
80
років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-8337

РІК LXXX. Ч. 57. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 28-го БЕРЕЗНЯ 1973 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, MARCH 28, 1973 No. 57. VOL. LXXX.

КОРОТКІ ВІСТКИ

Вівторок, 27 березня 1973

СИН ПОКІЙНОГО ПРЕЗИДЕНТА ДВАЙТА АЙЗЕНГАВЕРА полковник Джон Айзенгавер, 50 років, перебував у резерві Армії з 1963 року. Тепер він дістав признання заступника командира 79-ої резервової Армійської команди. Штаб тієї резервової частини розташований в районі Філаделфії, на передмісті.

У СЕЛИЩІ ВУНДЕТ КНІ, або „Пораненому коліні", триває далі напруження між групою молодих індіян та різними „післанцями" - миротворцями, які спільно захопили селище й охороняють його зі зброєю в руках — і частиною федеральних сил, із танкетками й модерною зброєю. Ці сили облягають селище й не підпускають до нього інших індіян. Обложені індіяни помалювали себе різними барвами на знак „війни" й вимагають перегляду всіх договорів між ними й Білим Домом. Насправді йдеться про боротьбу двох культур: індіянської й витвореної в Америці переважно англо-саксами „білої" культури. Відома негритянка - комуністка Анджела Дейвіс теж їхала до селища, але її завернула геть поліція.

У БРАУНВІЛЛІ В ТЕКСАСІ ВИПАДКОВО виявилось, що на місцевому цвинтарі хтось посіяв марихуану. Йдеться про три великі ділянки з таким посівом, прихованим за могилами. Поліція взялася розшукувати власників отруйного „урожаю".

ТРИ ВЕЛИКІ КОМЕРЦІЙНІ БАНКИ В ЗСА ПІДВИЩИЛИ були свої відсотки за надання позичок з 6 з четвертиною відсотка до 6 і три четвертих відсотка. Сталося це всупереч проханню Адміністрації президента Р. Ніксона. Федеральна комісія в справах дивіденд і відсотків провадила з цими та іншими банками переговори, і вже є відомості, що деякі банки погодилися не підвищувати відсотків від позичок.

У ВЕСТ РЕДИНҐУ, КОНН., ПОМЕР на 93-му році життя видатний фотограф Едвард Стайхен, який був піонером в ділянці фотографії та довів її до одного з видів мистецтва. Головним об'єктом його фотографічної праці були людина і природа.

НАД БОСФОРОМ ЗАКІНЧУЮТЬ БУДУВАТИ міст, що буде четвертим щодо довжини мостом у світі. Найдовшим тепер мостом у світі є Верреццано міст у Ню Йорку, що сполучає стейт Ню Джерзі й нюйорські дільниці Квінс та Бруклин, довжиною 4.260 стіп, — другим є міст Золота Брама у Сан Франсіско на 4.200 стіп, третім Макинак — міст у стейті Мічиґену довжиною 3.800 стіп. Міст понад Босфор довжиною 3.515 стіп сполучить Істанбул (Царгород чи пак Константинополь) по европейському боці з Малою Азією. Першим, який перетяв Босфор своїми військами у поході проти Греції був перський цар Дарій у 500 р. перед Христом, пов'язавши човни у своєрідний понтонний міст.

„ТРЕТЯ СИЛА" У В'ЄТНАМІ МОЖЕ СТАТИ вирішною для запевнення тій країні миру і безпеки — твердить західня преса, покликаючись, між іншим, на інтерв'ю з колишнім головою Південного В'єтнаму, противником теперішнього режиму Нґуєна Вана Тіє, але антикомуністом з великим авторитетом у масах, генералом Дуонґом Ван Мінем, якого називають „великий Мінь". З-посеред багатьох видатних антикомуністичних діячів Південного В'єтнаму, які проте стоять в опозиції до режиму Тіє, він виїхав тільки на короткий час на еміграцію та вернувся до Сайгону, де не втручається до політики.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ МІНІСТЕР МОШЕ ДАЯН ВИЯВИВ, що Ізраїль продукує вже власні ракети „з повітря в повітря", для свого летунства. Моше Даян заявив, що „минуться вже той час, коли ми були залежні від закордону щодо своєї зброї". А втім, загальне переконання таке, що Ізраїль не міг би встоятись проти арабів — без зброї, яку отримує від Америки.

ПРОТЕСТАНТИ У ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ ВІДКИНУЛИ плян британського уряду щодо такої реформи внутрішнього - адміністративного устрою у Північній Ірляндії, в якому признано би католицькій меншості населення права пропорційно до їхнього числа. Католики прийняли той плян. Тепер усе залежить від переговорів між британським урядом і протестантами.

НА КІПРІ ПОГРОЖУЄ нова громадянська війна, цим разом між режимом президента Макаріоса, який одночасно є головою тамошньої Православної Церкви, та прихильниками злуки з Грецією. У проводі отих кіпрсько - грецьких „соборників" стоїть генерал Георгій Ґрівас, який разом з Макаріосом змагався проти Британії, поки вона признала Кіпрові державну незалежність 1959 р. Підпільники Ґріваса нападають на поліційні станиці. Уряд Макаріоса проголосив, що виявлено змову проти його життя. Атентат проти Макаріоса мали б виконати під час святкування в найближчу неділю 152-их роковин визволення Греції з-під турецької неволі. Те святкування, яке вже відбулося в Атенах, відкликано на Кіпрі.

У 80-РІЧЧЯ „СВОБОДИ"

УЖЕ ПРИДБАНО 886 НОВИХ ЧЛЕНІВ УНС

В цьому місяці, до 26-го березня включно, наспіло до Головної Канцелярії 220 аплікацій нових членів і є всі дані на те, що число нових членів до кінця березня ще значно збільшиться. У двох перших місяцях цього року придбав УНСоюз 666 нових членів, що разом із теперішнім здобутком у березні дає загальне число 886 нових членів у цій кампанії, присвяченій 80-річчю „Свободи".

Серед організаторів, які надіслали аплікації в цьому місяці, особливим здобутком визначилися наступні союзові діячі, які приєднали по 4 і більше нових членів:

Іван Ганич (Відділ ч. 147) — 11 нових членів, Роман Татарський (В. 94) — 9, Володимир Федорів (В. 374) — 7, Михайло Кігічак (В. 240) — 6, Іван Малко (В. 320) — 6, Карло Кобіто (В. 121) — 5,Петро Щерба (В. 173) — 5, Богдан Дейчаківський (В. 233) — 5, Катерина Онуфрик (В. 416) — 5, Теклия Мороз (В. 465) — 4, Андрій Ісаюк (В. 106) — 4 і Стелла Раси (В. 171) — 4.

Ніксон буде нараджуватися з президентом Південного В'єтнаму Тіє

Сайгон. — Президент Південного В'єтнаму Нґуєн Ван Тіє відлетить в найближчому тижні до Америки на наради з президентом Ніксоном та представниками американського Конґресу. Чи Нґуєн Ван Тіє прибуде до Вашинґтону — ще не проголошено, відомо тільки, що його перша зустріч з президентом Ніксоном відбудеться в „західньому Білому Домі", у Сан Клементе у Каліфорнії. Мабуть у підготові тієї своєї подорожі до Америки Нґуєн Ван Тіє звільнив з в'язниці свого найбільш успішного суперника з президентських виборів у 1967 році, адвоката Тронґа Дінґ Дзу, який пропагував був безпосередні переговори з комуністичним підпіллям, себто В'єтконгом, за що засуджено його на 5 років в'язниці. Хоча ту кару скорочено йому на 4 роки, проте не звільнено його і він пересидів у в'язниці кругло 5 років. Президент Нґуєн Ван Тіє відомий з того, що своїх політичних противників переслідував, виарештовуючи їх та аранжуючи їм військові суди з засудами. У в'язниці знаходиться ще видатний тамошній діяч Тран Ньоґ Тав, якого засудили були на 10 років в'язниці за „контакти з ворогом", дармащо тим ворогом був його брат, член В'єтконгу: названий в'єтнамський діяч твердив, що про ті свої контакти з братом повідомив був американську амбасаду, яка схвалила була це. — Тим часом у Парижі переговори між репрезентантами південнов'єтнамського уряду і В'єтконгу не перейшли ще у стадію ділового обмірковування майбутнього політичного статусу у тій країні, а все ще обмежуються до суперечок щодо денного порядку. Зате будім-то „зроблено поступ" у переговорах між представниками Америки і Північного В'єтнаму щодо західньої економічної допомоги Північному В'єтнамові.

350 делегатів нараджуються в Амстердамі про зв'язки Америки й Европи

Амстердам. — Чоловік голляндської королеви Юліяни Вільгельміни, князь Бернард, відкрив в понеділок 26-го березня міжнародну конференцію, в якій беруть участь коло 350 найвидатніших діячів з Західньої Европи й Америки. Ця неофіційна конференція нараджується над дальшими взаєминами західньо-европейських країн, членів Північно-атлянтійського пакту (НАТО) і членів Европейської Економічної Спільноти, зі З'єднаними Стейтами. З видатних американських діячів беруть нам участь нюйоркський губернатор Нелсон Рокефеллер, колишній заступник секретаря оборони Дейвід Пакард і інші, — з англійців — заступник голови Партії Праці Рой Дженкінс, — видатні французькі діячі і ін. Генеральний секретар НАТО д-р Жозеф Люнс звертав увагу, що головною основою американсько-европейських відносин є забезпека атлянтійського обширу, себто військово-політичний пакт НАТО. У виступах різних членів того зібрання заторкувано однаково справу конечности виготовити нову спільну воєнну доктрину, як теж справу поладнання теперішньої світової монетарної кризи з поладнання на інтереси Америки, але й інших заторкнених країн світу. Багато промовців висловлювали турботу, чи ЗСА не ставляться легковажно до проблем Західньої Европи. Амстердамська конференція триватиме три дні. Хоч вона не має офіційного характеру, проте з уваги на її персональний склад і заторкувані там проблеми — вона має поважне політичне значення.

Філядельфійська громада вшанує Великого Кобзаря України святочною академією

Філядельфія (І.С.). — Старанням Відділу Українського Конґресового Комітету Америки місцева українська громада вшанує святочною академією генія і пророка України Тараса Шевченка, який на сторожі біля своїх земляків поставив своє вогненне слово і політичне візія, що не стратило нічого зі своєї актуальности на протязі останніх двох сторіч. У цій святочній академії візьмуть участь: чоловічий хор „Прометей" під диригентурою М. Длябоги та при акомпаньяменті Ірини Чуми й Оленки Куземської, до слів З. Чорноблем та д-ром В. Сілецьким; вокальне тріо СУМА „Соловейки" (Л. Леськів, М. Мечник та М. Новаківська), під мистецьким керівництвом проф. З. Маркович. Декламацію виголосить студентка Ніля Ковальчук. Святочну промову виголосить проф. д-р Григор Лужницький, а слово на відкриття д-р Іван Скальчук, голова Відділу УККА. З огляду на те, що авдиторія Кук гайскул є доволі мала, прохається набувати квитки в передпродажі в крамницях „Оріон", „Космос" та п-ва Лукасевичів, бо квитків може забракнути. Святочна академія відбудеться у шкільній авдиторії Кук гайскул при 13-ій і Лавден вулицях в суботу, 31 березня ц.р. точно в 6-ій год. вечора.

Карло Сачко знову очолив Округу УНС у Піттсбурґу

Піттсбурґ (Н.Н.). — В неділю, 25-го березня ц.р. відбулися тут у приміщенні готелю Ґілтон Загальні Збори Округи Піттсбурґ, на яких було заступлених дев'ять найбільших Відділів цієї Округи УНСоюзу. Збори перевибрали на голову Карла Сачка та вибрали Управу в такому складі: Осип Полатайко — заступник голови, Станислав Прокопович — секретар, Михайло Гладьо — касир та Іван Новаківський, Петро Коґут, Микола Сивий, Микола Драпала і Микола Фашин — члени Контрольної Комісії.

Карло Сачко

Збори відкрив Карло Сачко, вітаючи з імені Управи головного касира мґр Уляну Дячук, головного радного й асистента керівника Організаційного Відділу Степана

(Закінчення на ст. 4-ій)

У четвер 29 березня скінчиться „приявність" Америки у В'єтнамі

Сайгон. — На 4-членній Військовій Комісії у Сайгоні прийшло до порозуміння, згідно з яким решта американських полонених числом 148 будуть звільнені двома партіями — в середу 28 і четвер 29 ц. м. У тому числі знаходяться також 9 полонених — військовики і цивільні — схоплені комуністами у Ляосі. У тому самому дні буде закінчене відкликування американських військ з В'єтнаму, що „закінчить приявність" Америки у В'єтнамі. На 27 цього місяця було у В'єтнамі 6.200 американських військовиків, у тому числі 825, які були приділені до згаданої вгорі 4-членної Військової Комісії у Сайгоні, і 159 морських піхотинців, які сторожать американську амбасаду у Сайгоні. Щодо долі комуністичних та американських членів Військової Комісії, то про це йдуть ще переговори, але — мабуть — та Комісія закінчить своє існування з хвилиною звільнення всіх воєнних полонених і відкликання з В'єтнаму всіх американських військ. Зате морські піхотинці залишаються, як звичайна охорона амбасади: комуністи несподівано зажадали були кілька днів тому, об вони теж верталися до Америки. Американська сторона відкинула та неприйнятливу вимогу. Звільнення полонених і відкликання американських військ продовжилося на один день: згідно з Паризьким договором про закінчення війни з 27 січня ц. р. — воно мало бути переведене до трьох місяців після підписання того договору, себто 28 березня ц. р. Коли буде звільнена остання група американських полонених, то їх число дійде до 589. Президент Ніксон проголосив те договорення в понеділок 26 березня через свого пресового секретаря Роналда Зіґлера.

Натиск на СССР скасувати „освітній податок" — оправданий, заявляє англійська преса

Лондон. — „Дейлі Телеґраф", займає становище до питання заходів збоку американського уряду, щоб СССР скасував т. зв. освітній податок для тих, хто плянує еміґрувати з СССР. У висліді цих заходів заіснувала, як пише газета, дуже важлива політична, економічна і моральна боротьба. З одного боку, помітний широко закроєний рух на форумі Конґресу на підтримку пропозиції, що будь-які торговельні концесії для СССР повинні бути попереджені скасуванням „освітнього податку". З другого боку, Совєтський Союз незвичайно заінтересований в тому, щоб ЗСА дістати і в той спосіб одержати економічну і технічну допомогу. „Росія є в обличчі, пише газета, здорової кампанії морального натиску, підтриманого економічними санкціями в справі, яку всі справедливі люди мусять вважати за чесну". Знову ж в оцінці незалежної газети „Обсервер", поступки совєтського уряду в справі „освітнього податку", а навіть його скасування, не можуть бути вважати за совєтську здачу позицій. Це буде тільки визнання того факту, що Совєтський Союз щораз то тісніше пов'язаний з міжнародною спільнотою, з цим фактом згоджується і тому заслуговує на концесії з західнього боку.

Українська молодь готується до акції „банк крови"

Ню Йорк. — Як уже інформовано, заходами Конференції Українських Центральних Молодечих і Студентських Організацій при УККА в суботу 31 березня о годині 1-ій по полудні відбудеться демонстрація в обороні засуджених українських діячів в Україні. Ця демонстрація буде переведена у формі „банку крови". Сто членів українських студентських і молодечих організацій того дня пожертвують в Американському Червоному Хресті 100 пінтів крови — як символ жертви для потребуючих, яких життя у безпосередній загрозі. Місце збірки манифестантів: 67-ма вулиця між Першою та Другою Евеню. Участь приймають такі організації: СУМА, Пласт, ТУСМ, СУСТА, ОДУМ, „Зарево", МУН і СУАСТ. Товариство Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського (ТУСМ) в Ню Йорку інформує, що такі представники ТУСМ приймають до 28-го березня зголошення жертводавців крови: Єлисавета Сидор-Чарторийська (212-475-1190) та Ірина Твердовська (212-882-5314).

Петро Дяків обраний на голову Ніягарської Округи УНС

Ст. Кетринс, Канада (Д. В.). — В неділю, 11 березня тут в Домі УНО відбулися чергові річні Загальні Збори Окружного Комітету Ніягарської Округи Українського Народного Союзу. На Зборах були заступлені всі Відділи Округи, а з деяких навіть по три делегати. Участь у зборах взяли також представники Відділу УНС з Кіченер, на чолі із своїм довголітнім секретарем П. Вербовецьким. Крім делегатів були й гості та конвенційний делегат М. Плав'юк. Збори відкрив голова Округи, довголітній і заслужений організатор Є. Омельченко, вітаючи присутніх, а зокрема представника Головного Уряду голову його Головної Ради і обласного організатора В. Дідюка з Торонта. Молитву провів о. М. Блаженко — почесний голова Округи. Зборами проводила президія в складі: В. Дідюк — голова, Р. Фариннич — секретар. Президент привітав гостей, між ними п-во Касюхнчів, які недавно переселились до Ст. Кетринс із Ванкуверу, де п. Касюхнич був організатором і довголітнім секретарем Відділу УНС. Далі вшановано пам'ять померлих членів Округи. По звітах голови Округи Є. Омельченка, секретаря Р. Фаринича, касира М. Боровського, культурно-освітнього референта П. Дякова та короткої дискусії над звітами, на внесення Контрольної Комісії, уділено абсолюторії уступаючій управі, та обрано нову у такому складі: Петро Дяків — голова, Катря Онуфрик — заступник голови, Роман Фаринич — секретар, Михайло Боровський — касир та Петро Самець і Петро Піжицький — члени. Контрольна Комісія: Богдан Кульчицький, Михайло Лоїк і Микола Бережук.

В. Дідюк у своєму слові проаналізував минулорічну працю Округи, підкреслюючи її виконання організаційних завдань. Були вони успішними і тільки з вини потіх які не доставили на

(Закінчення на стор. 4-ій)

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

НАСЛІДУЮЧИ ЗАХІД

В Україні поширюється модне тепер на Заході розмальовування цілих стін великих будинків. Тому, що теми розмальовування відповідають „духу партії", цього не забороняють. На Донбасі в різних містах є вже будинки, одна стіна яких згори до низу являє собою великий малюнок, або мозаїку, викладену з решток вугілля та кварців. Такі доми є в Кривому Розі, де розмальовано „червоним піонерським полум'ям" стіни ясільковиреного клюбу піонерів, мозаїкою виклали стіну телефонічної станції й ін.

РОСІЙСЬКИЙ ДУХ

У Севастополі збудували великий універсальний магазин, з таким ж великими написами над ним, російською мовою: „Универмаг", що видко з фотознімки в „Радянській Україні" з 18 березня. В тому ж числі на другій фотознімці видко групу дівчат із самодіяльного ансамблю на Вор ошиловградщині — всі в московських „кокошниках" та сарафанах...

НОВИЙ МУЗИЧНИЙ ТВІР МИКОЛИ СІЛЬВАНСЬКОГО

Київ. — Нещодавно в Київській філармонії був виконаний новий твір Миколи Сільванського — Сюїта для скрипки та фортепіяно. П'ять частин Сюїти Сільванського — „це своєрідні контрастні музичні зарисовки, сценки, драматургічне об'єднані в цикл і за спільністю національно - образного колориту (в основу Сюїти лягли дві лемківські народні пісні) і завдяки інтонаційним зв'язкам між частинами" („Культура і життя").

ЗВОРУШЛИВА ДРУЖБА І СПІВПРАЦЯ

„Молодь України" з 18 березня поінформувала, що в Києві відбулася зустріч керівних органів працівників ЦК комсомолу УССР із працівниками МВС УССР, міністерства внутрішніх справ, з міліціонерами, 800 відділів міліції з комсомольцями провели конкурсові змагання, переможців „н а городжено цінними подарунками". Змагання відбувалися для того, щоб „піднести ідеологічний рівень, удосконалити професійну майстерність молодих робітників, оволодіти новою технікою". Міліціонери з комсомольцями, не без шефства КҐБ, „оволодівають радіосправою, криміналістикою, технікою фотографування, магнетофонного запису", себто таємного підслухування.

КУЛЬТУРНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ НА ПРАКТИЦІ

Київ. — Газета „Культура і життя" з 18 березня опублікувала лист - скаргу читачки Олени Горецької з села Острополя „Бібліотека чекає приміщення". В цьому листі О. Горецька пише таке:

„Дитяча бібліотека села Острополя Старокостянтинівського району на Хмельниччині була однією з найкращих у районі... Коли ж виникла потреба капітально відремонтувати приміщення бібліотеки, книжки тимчасово перенесли до готелю. Не всі стелажі вмістились, і літературу довелось залишити не розкладеною. Клопотання завідуючої бібліотекою Євгенії Савченко про прискорення ремонту не дали жодних наслідків. Кінець кінцем було вирішено приміщення бібліотеки взагалі не ремонтувати. Два роки, як тулиться бібліотека в маленьких кімнатах готелю. Коли ж вирішиться доля цього культурного закладу?"

РОЗБУДОВУЮТЬ РОСІЙСЬКОМОВНІ ТЕАТРИ НА УКРАЇНІ

Одеса. — Місцевий Одеський драматичний російський театр імени А. Іванова зорганізував, як інформує газета „Культура і життя" з 18 березня, два філіяли: у Ширяєвому та Білгород - Дністровському (кол. Акерман). У Ширяєвому вже почався театральний сезон постановкою комедії І. Штока „Старая дева", яку „понад 700 колгоспників навколишніх сіл тепло прийняли".

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА У БАВНД БРУКУ

Напередодні Провідної неділі, в суботу 5-го травня ц.р., в Осередку Української Православної Церкви в Бавнд Бруку, Н.Дж., відбудеться відкриття мистецької виставки, а відтак розпродаж подарованих мистецьких творів. Це буде перша цього року, поза межами батьківщини, мистецька виставка, в якій візьме участь понад сто осіб із цілої Америки, а також дехто з Австралії, які подарували свої твори для поширення українського Пантеону. При цій нагоді можна буде оглянути деякі найкращі твори знаних мистців ЗСА і з-за кордону, призначені для постійної галерії. Мистецька галерія займає майже всі кімнати в головному будинку новопридбаного маєтку. Усі ці твори зібрано старанням відомого громадського діяча М. Чорного з Джамейки, Н.Й.

ДОПОВІДЬ ПРО СВІТОВИЙ РИНОК І КРИЗУ ДОЛЯРА

Ню Йорк. — Економічна Секція Української Вільної Академії Наук влаштовує в суботу 31 березня ц.р. наукове засідання з доповіддю професора Ґантер Коледжу д-ра Всеволода Голубничого на тему „Західний світовий ринок і криза доляра". Відбудеться засідання в залі УВАН при 206 Вест 100-а вул. в Ню Йорку. Початок о год. 4-ій по полудні.

ПОШИРЕНО УПРАВУ ФУНДАЦІЇ ОЛЕКСИ ГРИЩЕНКА

Ню Йорк. — В неділю 25 березня відбулося тут засідання управи Фундації Олекси Грищенка. До управи, в склад якої входили: дир. Володимир Баранецький, д-р Володимир Гординський, мистець Святослав Гординський (голова) і д-р Ярослав Падох (правний дорадник), кооптовано трьох нових членів — д-ра Миколу Кузьмовича, інж. Августина Сумика і д-ра Ілярія Чолгана. Фундація має тепер під своєю опікою 72 оригінальні твори маліярства Олекси Грищенка і цінні архівальні матеріяли, що в майбутньому мають бути передані музеям України. Приміщення фундації знаходиться тепер при Українському Інституті Америки в Ню Йорку.

УКРАЇНЦІ НА ШПИЛІ КІЛІМАНДЖАРО

Ню Йорк. — Два молоді українські професіоналісти, д-р Орест Заклинський і Андрій Навроцький будуть в цю п'ятницю, 30-го березня, гостями Літературно-Мистецького Клюбу і поділяться своїми враженнями з їхньої мандрівки по Етіопії і горах Кенії, включно із здобуттям гори Кіліманджаро. Розмова буде ілюстрована прозірками. Ця зустріч з наймолодшими мандрівниками закінчиться гутіркою при чаю і солодким. Початок — год. 8-ма вечора.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Післявоєнні турботи

Приглядаючись американським засобам інформації — пресі, радіо й телевізії — можна спостерігати цікаве явище: скінчилася війна у В'єтнамі, цього тижня повертаються до Америки останні воєннополонені з Індокитаю, вертаються теж решти тамошнього американського війська, а судячи по тих засобах інформації неначе нічого важливого не сталося і не дістається. Наче вітер здув усі ті „миролюбні" організації, які народилися були із спеціяльною ціллю — протестувати проти війни і солідаризуватися з комуністами в їх антиамериканській кампанії. Фільмову зірку Джейн Фонду чи муринського проповідника пастора Альбернати, які їздили до Ганою, щоб виголошувати там промови по лінії комуністичної пропаганди, можна вважати за політично невідповідальних. Але дивно, що ніхто з поважних політиків, професорів і дипломатів, які приєдналися до того руху, не визнали, що помилилися.

В'єтнамська війна з її внутрішньоамериканським чадом минулася, хоч дійсного миру у В'єтнамі довго ще, мабуть, не буде. Увага суспільства ЗСА звернена на дві найголовніші справи, що його безпосередньо цікавлять і болять: зріст і все ще висока хвиля злочинства. Зріст дорожнечі пов'язаний із цілістю економіки, включно з девальвацією доляра, дефіцитом торговельного й платничого балянсу, незупиненою ще інфляцією та конфліктом між Конгресом і Президентом у справі видатків на внутрішньокраєві цілі. Зате широкі кола американського — тим паче українського! — суспільства ніяк не цікавляться такою справою, як роздувана демократами афера підслуховування їхньої головної квартири у Вашингтоні у передвиборчому часі. На тлі партійницьких маневрів демократичних сенаторів позитивно звучить звідомлення Спільної Конгресової Економічної Комісії. Воно критичне, закидає Президентові, що передчасно відкликав замороження цін і платень, воно правильно таврує масовий продаж зерна Совєтам, який замість обнизити — підвищив ціни рільничих продуктів на внутрішньому американському ринку. Водночас той звіт погоджується на висоту запропонованого Ніксоном нового бюджету на 268 більйонів. А що у тому звіті є такі демагогічні нотки, як вимога обнизити безробіття нижче від 4 відс. — це данина партійній грі.

Час не стоїть на місці. Скінчилася війна, — пора на інші турботи. Треба сподіватися і вірити, що Президент із своїми дорадниками переможе й тих ворогів народу, якими є дорожнеча і злочинство.

Наступ на Сахарова

Виконуючи доручення секретної постанови ЦК КПСС з грудня 1971-го року, московський КГБ, тобто Комітет Державної Безпеки СССР, докладає усіх зусиль, щоб ліквідувати докорінно виниклий на початку 1970-их років у Совєтському Союзі дисидентський рух і такі його вияви, як Комітет Прав Людини та діяльність „Самвидаву", зокрема ж видавану підпільно в СССР „Хроніку поточних подій" й „Український Вісник". Провівши численні арешти дисидентів в Росії і в Україні, позасуджувавши на жорстокі вироки провідних дисидентських діячів зокрема в Україні, КГБ починає добиратися і до досі ніби недоторканої провідної особи в дисидентському русі акад. Андрея Сахарова.

Народжений 1921 року, один із найвидатніших совєтських фізиків, дійсний член Академії Наук СССР з 1953 року акад. Андрей Сахаров відомий широко також у західньому науковому світі, як батько совєтської гідрогенової бомби. В політичному світі він здобув собі широке визнання опублікованим 1968 р. у „Самвидаві" і згодом закордоном трактатом про конвергенцію суспільних систем ЗСА й СССР, як також відкритим листом до кремлівського керівництва з березня 1971 року з вимогою лібералізації правління в СССР, зокрема ж забезпечення можливостей виїзду бажаючих осіб із СССР, припинення закритих судів проти інакшодумаючих й особливо запроторювання їх у психіятричні лікарні. Розгорнув діяльність для здійснення цих реформ акад. А. Сахаров також, як голова заснованого з його ініціятиви 1968 року у Москві й офіційно не визнаного совєтським урядом Комітету Прав Людини.

Престиж акад. А. Сахарова, як науковця і провідного діяча за здійснення гарантованих Загальною Деклярацією ОН людських прав спинювали досі поліційні органи від відкритих репресій у відношенні до нього. За прийнятими в СССР методами, кагебівські чинники почали шиканувати тільки дітей А. Сахарова з його першого подружжя, виключивши їх із високих шкіл. Уперше за ввесь час діяльности А. Сахарова виступила відкрито проти його поглядів московська „Літературная Газета". А недавно він був викликаний до головної кватири КГБ у Москві, де його допитували у зв'язаних з його діяльністю справах, і де йому заявили недвозначно, що вважають його за не цілком психічно здорову особу і тому з правного погляду неосудну.

Цією заявою кагебівські органи визначили найближчу політику супроти Сахарова. За випробуваними ними ж органами методами його можливо запроторять, як і багатьох інших, у психіятричну лікарню або ж зламають його волю тими чи іншими „лікувальними" засобами.

Американські підприємці готуються до поширення торгівлі з Китаєм

Вашингтон. — У погодженні з урядом група 19-ти американських підприємців оформила окрему організацію, яка займеться розбудовою американсько - китайських торговельних взаємин. Цю організацію провідних американських підприємців очолив Доналд Бирнбам, голова корпорації Вестингавз. В травні ц. р. відбудеться у Вашингтоні конференція, у висліді якої буде створена національна рада для сприяння американсько - китайським торговельним взаєминам. На створення такої ради погодилися уряди ЗСА та комуністичного Китаю. Як відомо, досі торговельні взаємини між ЗСА та Китаєм були порівняльно слабі. В минулому році, тобто після відвідин Китаю президентом Ніксоном, торговельний оборот ЗСА та Китаю досягнув суми 92 млн. дол. Торговельні експерти передбачують, що в цьому році цей оборот сягне яких 400 млн. долярів, головно з уваги на закуп американської пшениці. Торговельні взаємини з Китаєм приносять Америці значний додатний баланс з уваги на брак в Китаю товарів, що їх можна б було імпортувати до ЗСА і в той спосіб рівноважити американський експорт до Китаю.

М. Сосновський

ЕКОНОМІЧНЕ РАЙОНУВАННЯ В СССР І СОЮЗНІ РЕСПУБЛІКИ

Останнім часом совєтська преса присвячує багато уваги проблемам т. зв. економічного районування СССР в загальному контексті „інтернаціоналізації економіки совєтських республік", про що читаємо у січневому числі „Філософської Думки". Цілком природно, що з цією проблемою дуже тісно в'яжеться питання кордонів совєтських республік, як фактору підпорядкованого поточним вимогам і потребам всесоюзної економіки. Як відомо, кралку над „і" в цьому відношенні поставлено ще в 1961 році, коли була схвалена нова програма КПСС, у якій стверджено, що „кордони між союзними республіками в межах СРСР все більше втрачають своє колишнє значення, оскільки всі нації рівноправні, їх життя будується на єдиній соціялістичній основі і в рівній мірі задовольняються матеріяльні й духовні запити кожного народу, всі вони об'єднані спільними життьовими інтересами в одну сім'ю і разом ідуть до єдиної мети — комунізму".

Ця теза програми КПСС становить тепер вихідну засаду для всіх совєтських авторів, а особливо важливою є вона для тих, хто в СССР займається проблематикою „економічного районування" і совєтського економічного плянування у всесоюзному маштабі. Своєрідним доповненням цієї тези, коли говорити про виключно економічний аспект міжнаціональних взаємин в СССР, є уточнення, що його зробив Л. Брежнєв у своїй промові з нагоди 50-річчя СССР, кажучи, що СССР перетворився на єдиний економічний комплекс, у якому союзні республіки можуть тільки „співробітничати" та себе „доповнювати".

У журналі „Вопросы Экономики" (грудень 1972) була опублікована стаття відомого совєтського економіста В. Кістанова „Ленінська національна політика і економічне районування СССР". Ця стаття, як відомо, викликала була широкі коментарі у західній пресі, причому деякі коментатори зробили висновок, що совєтський режим плянує скору ліквідацію союзних республік і перетворення СССР з федеративної держави на унітарну. Насправді, стаття Кістанова не дає підстав для того, щоб робити такі висновки, хоч її автор заступає погляд, що в ім'я економічної доцільности можна і треба робити такі чи інші зміни в кордонах союзних і автономних республік. В цьому відношенні, однак, Кістанов „не відкрив Америки" і не поробив якихось пропозицій, які могли б вплинути на формування погляду на конечність ліквідації союзних республік.

Совєтські економічні райони

„Енциклопедія народного господарства Української РСР" дає таку дефініцію економічного району: „територіяльна частина народного господарства країни, яка має свою виробничу спеціялізацію і через суспільний поділ праці пов'язана з іншими частинами країни. Відповідно до різних видів районування економічні райони бувають галузеві (спеціяльні) та загальноекономічні (інтегральні або синтетичні)". Ця дефініція в основному досить чітко з'ясовує, що собою являє економічний район СССР і яка є фактично функція економічного районування. Одночасно, ця дефініція вказує на те, що коли йде мова про районування, то мається на увазі цілий Союз, а не таку чи іншу республіку.

На практиці це знаходить вислів у тому, що в той самий час, коли в СССР налічується 15 союзних республік, економічних районів є 18, при чому маємо справу з республіками із більшим числом економічних районів (наприклад, Російська СФСР та Українська ССР), а деякі є тільки складовими частинами якогось району (Прибалтійський, Закавказький, Центральноазійський, які охоплюють 10 союзних республік). Дві республіки — Білоруська та Казахстан — творять по одному окремому економічному району, РСФСР налічує 10 економічних районів, а Україна — 3 (Донецько - Придніпровський, Південно - Західній, Південний економічні райони).

В. Кістанов пише, що „згідно з теорією совєтського економічного районування, кожне національно - територіяльне утворення, як і будь-яка адміністративно - територіяльна одиниця, при соціялізмі являє собою в принципі економічний район певної ранги. Отже, національний район, подібно як будь-який економічний район, є територіяльною частиною народного господарства країни зі своєю виробничою спеціялізацією, тісними внутрішніми економічними зв'язками, окресленим рівнем територіяльної концентрації природних ресурсів і виробничих сил".

Як бачимо, совєтський автор виразно ставить знак рівняння між „національним районом" (союзна республіка, автономна республіка, національна область) і „економічним районом", коли йдеться про відношення цих одиниць до всесоюзної цілости, чи, як цей автор каже, „країни".

Економічні райони і кордони республік

Цей аспект совєтського економічного плянування притягає увагу совєтських авторів уже тому тільки, що, як пише Кістанов, „у ряді випадків кордони союзних республік і територіяльних господарських комплексів, які склалися або формуються, не збігаються, що часто

(Закінчення на стор. 3-ій)

І. Вовчук

ПЕРЕТРУШУЮТЬ: „РОЗУМ, СОВІСТЬ І ЧЕСТЬ"...

(5)

Страх перед можливими потрясеннями штовхає ханат ЦК КПСС шукати нових протизаходів для поборення наростаючих невдоволень поневолених націй. А страх на партійному шпилі зростає мірою того, як національні спільноти визбуваються його. Серед засобів і способів, з допомогою яких большевики будували найбільший парадокс — імперську потвору СССР, важливу, коли не головну ролю відігравали страх і голод. Нині дрейфуюча імперія переживає період, коли національні спільноти, під впливом національно - політичного становлення поневолених націй та зростаючої опозиції в етнічній Росії, визбуваються страху. Обмін партійних квитків сіє страх у функційних виконавців влади ханату ЦК КПСС. В Кремлі надіються, що усуненням замортизованих з партійних рядів перетруска партії згуртує навколо кремлівської олігархії перевірених. „Правда" з 24 червня м. р. у передовій статті пише, що „звільняючись від недостойних, партійні організації зміцнять свої ряди, піднесуть боєздатність, посилять вплив на розв'язку господарських і виховних завдань".

***

Непосередньо перетрусці під час обміну партійних квитків, що за постановою триватиме два роки, підлягає понад 14.400.000 членів партії, а засяг трясовини куди ширший. Страх втратити партійний квиток, а з ним і привілеї, вигоди і матеріяльні блага охоплює членів „авангарду" будови соціялізму. Що вищої ранги є член партії, то почуття страху гостріше, бож в царстві збудованого буцімто вже соціялізму, як твердить московська преса, життьовий стандарт міряється титулом чи становищем в замкнутому колі партійної диктатури. Звичаєвим правилом у суспільстві московського соціялізму стало, що добробут і життьові вигоди залежать від щабля, на якому перебуває член партії в партійній ієрархії.

Яке ж соціяльне лице партії, що не тільки адмініструє, а й керує економікою, культурою, політикою, намагаючись контролювати навіть думки і почування людей? Не робітниче, а ще менше селянське. Авангард робітничо - селянських мас, як урядово говориться, є партією службових інтелігентів. В доповіді на 24-му з'їзді Л. Брежнєв подав, що в складі партії робітники становлять — 40,1 відс., селяни в колгоспах — 15,1, службовці — 44,8 відс. Навіть кількісно, не говорячи про посади в партійній ієрархії, службовців у партії найбільше. Коли ж порівняти відсоток партійности в кожному стані чи шарові суспільства імперії, то побачимо, що кожний четвертий службовець посідає партійний квиток, серед робітників кожний десятий, а серед селян тільки 7,8 відс.

Отже, кістяком партії є службова інтелігенція, хоч іменується партія робітничо-селянською. Робітництво, а тим більше селянство з колгоспів є тільки тлом партії, що зветься чомусь пролетарською. З службовців — членів партії, зокрема на керівних становищах, переважають фахівці різних галузей знання: інженери, агрономи, вчені, лікарі і інші фахівці народного господарства. Це з вдоволенням не раз підкреслював сам генеральний на 24-му з'їзді КПСС: „Більше як дві третини партійців службовців — це інженери, агрономи, вчителі, лікарі, наукові робітники, діячі літератури, мистецтва".

У верхівці імперської партії, в ЦК КПСС, який є володарем над усім життям людей і діяльністю, зовсім немає пролетарів. Всевладність керівництва партія спирає на „глибокий інтернаціоналізм великого російського народу", прикриваючи цю новітню видумку лябораторії партійного штабу т. зв. пролетарським інтернаціоналізмом.

Обмін партійних документів розтягнеться на два роки, а може й довше. Перетрусити треба 370 тисяч первинних партійних організацій, в Україні їх налічується 61.605. В лютому ц. р. ЦК КПСС, розглянувши стан підготови до переведення обміну партійних документів, визнав, що підготову переведено добре. В час підготови (від травня м. р. до лютого ц. р.) „більш змістовним стало внутрішнє партійне життя, підвищується активність і дисциплінованість комуністів, посилюється вплив партійних організацій на вирішення господарсько - політичних завдань" („Правда" з 18 лютого ц. р.).

Вдоволений з такого стану, ЦК КПСС „визнав за доцільне" не поспішати з перетрускою „розуму, совісти і чести" московського соціялізму, а переводити обмін спроквола. Що довше висітиме над мільйонами партійців страх позбутися привілеїв і життьових вигод, то краще, активніше працюватимуть над виконанням господарських і політичних завдань. „Повільність" у перетрусці, про яку говориться в постанові ЦК, то морально-психологічний „стимул страху для партійних кадрів.

Щодо політичних завдань обміну квитків, то вістря перетруски під час обміну буде скероване на поборення „націоналістичних тенденцій". В Кремлі розуміють, що націоналізми націй, включених в імперський комплекс СССР, несумісні з большевизмом і його політикою московського великодержавного імперіялізму.

Д. М. Штогрин

УКРАЇНСЬКА ПРОБЛЕМАТИКА У „СЛАВІК РЕВ'Ю"

Немає сумніву в тому, що квартальник „Славік Рев'ю", що є науковим органом Американської Асоціяції Слов'янських Студій (AAASS), уважається за один з найповажніших журналів, присвячених проблемам Сходу Европи, зокрема проблемам слов'янського світу. Немає також сумніву в тому, що, починаючи від 1941 року, цей науковий періодик, який міняв кілька разів свою назву (Славонік Ір-Бук: Амерікен Сірієс І; Славонік енд Іст Юропієн Рев'ю: Амерікен Сірієс ІІ; Амерікен Славік енд Іст Юропієн Рев'ю і Славік Рев'ю) і склад редакційної колегії, присвячував найбільше уваги проблемам, зв'язаним з Росією і з політикою московського режиму Совєтського Союзу. Зумовлена політичними ситуаціями та зростом фізичної сили того ж СССР проросійська гарячка опанувала була більшість американських дослідників слов'янських народів і стала домінантною також в органі потужної AAASS.

В такій ситуації нашим ученим з темами української проблематики назагал було вельми тяжко дістатись на сторінки цього журналу. Головною причиною цих труднощів було головно те, що у воєнному і особливо в повоєнному часі американські студії східньослов'янських проблем базувалися головно на російській історіографії, яка тенденційно насвітлювала східньослов'янські, особливо українські питання, як інтегрально російські. В такому ж вигляді представлені були (це явище ще подекуди триває й досі) проблеми неросійських народів не лише в дослідчих працях, але й у підручниках американських високих шкіл. Таким чином українським вченим, що бажали представити ці проблеми з точки зору об'єктивної рації, у тій проросійській атмосфері сторінки „Славік Рев'ю" були радше закриті.

Все таки рація об'єктивного досліду проблем, зв'язаних з Україною в органі AAASS перемогла, і в цьому заслуга передусім професорів І. С. Решетаря, Ю. Шевельова, Ю. С. Н. Луцького та І. Лисяка - Рудницького. Останній у весняному числі цього журналу за 1963 рік у статті „Роля України в модерній історії" ("The Role of the Ukraine in Modern History") представив питання студій України не лише як оригінальну тему, але й як проблему, що займає визначне і важливе місце в новітній історії взагалі. Праця проф. Л.-Рудницького була коментована іншими статтями і цілий цикл української проблематики в тому ж числі журналу закінчувала відповідь автора згаданої чолової статті на її коментарі.

Подібно до згаданого числа „Славік Рев'ю" з 1963 р. найновіше число за грудень 1972 р. вмістило ряд ключових праць, які порушують дальші проблеми, зв'язані з Україною — її історіографією, літературою та найновішими змаганнями. Цикл цих праць започатковує стаття д-ра Степана Горака, професора історії у Східньо-Іллінойському університеті, п. н. „Періодизація і термінологія історії східніх слов'ян; спостереження та аналізи" ("Periodization and Terminology of the History of Eastern Slavs: Observations and Analysis"). Забезпеченість поваги представленого автором питання полягає передусім у тому, що проф. Горак знаний уже читачам „Славік Рев'ю" та членам AAASS своїми працями на теми історіографії України. У 1965 р. появилась у цьому журналі його розвідка на тему „Українська історіографія 1953-1963" ("Ukrainian Historiography 1953-1963"), за яку большевицькі історики накинулись на нього з „епітетами" „націоналного фальшивника історії України".

У 1967 році проф. Горак і проф. Л.-Рудницький перший раз в історії AAASS виступили на ІІ національній конференції з доповідями на українські теми; перший про М. Грушевського, як історика, а другий про М. Драгоманова. Крім цього проф. Горак не лише заініціював, але й зумів створити та очолити в тій же асоціяції Секцію студій неросійських націй Східньої Европи, яка в 1970 р. перетворилась під його проводом на поважну самостійну наукову організацію під назвою The Association for the Study of the Nationalities (USSR and East Europe). Тому власне фірма автора названої вище статті в цьому випадку є важливою, бо вона вимагає поважної постави дальших дискутантів над порушеною проблемою, яка представлена не в оборонному характері, спираючись на джерелах чи фактах, але (і це найголовніше) в характері наступу історіографічної об'єктивної наукової логіки, оперуючи багатим джерельним варстатом.

Метою цього сміливого кроку проф. Горака є основна ревізія досьогоднішньої історіографії східніх слов'ян, яка від довших літ культивується в колах американських істориків Сходу Европи за взором російської (царської і частинно большевицької) інтерпретації. Автор статті розрізняє три голосні підходи у студіях історії східніх слов'ян: династичний, застосований в російській царській і за нею в американській історіографії; державний, культивований в совєтських історичних писаннях, і національний, що його розробив і застосував у своїх працях М. Грушевський та інші, особливо українські історики.

Перших два підходи проф. Горак засуджує, як політично - тенденційні і тим самим історично не об'єктивні. Доказом цього він у своїй аналізі поодиноких історичних діб приходить до висновку, що у працях, базованих на історіографічних підходах з точки зору династії чи держави, історія України і Білорусі не може бути об'єктив-

(Закінчення на стор. 3-ій)

М. Григор

НЕРОЗВ'ЯЗАНА УКРАЇНСЬКА ПРОБЛЕМА В ПОЛЬЩІ

(1)

Українці в Польщі, яких офіційна статистика начислює коло 180 тисяч, а неофіційна коло 300 тисяч, живуть на не своїй землі. Тільки невеличка частина українського населення замешкує на своїх етнографічних землях, як південно-східня частина Білостоцького воєвідства, східні терени Люблинського воєвідства та південні землі Ряшівського воєвідства, до речі історичні землі Лемківщини.

На вичислених теренах проживає тільки неповних 50 тисяч українського населення, тоді як уп'ятеро більше українського населення проживає на теренах воєвідств Ольштинського, Гданського, Кошалінського, Зелено-Гірського, Вроцлавського та інших. Названі воєвідства — це колишні німецькі землі з популярною польською назвою „зєм одзисканих". В самій Ольштинщині проживає коло 60.000 українців, що становить 6% усього населення даної области. Замешкують вони передусім такі повіти, як Бартошице, Бранєво, Кентшин, Пасленк та ін. В переселенчому характері живуть українці також в сусідньому Білостоцькому воєвідстві Голдап, а далі в сусідній Гданщині, в таких околицях, як Ельбльонґ, Новий Двур, Квідзень та ін. В Кошалінському воєвідстві проживає понад 30 тисяч переселених українців. Вони концентруються в таких повітах, як Кошалін, М'ястко, Члухув, Битув, Славно, Бялоґард та ін. У Південно-західній Польщі Вроцлавщина примістила найбільше українських переселенців. Тільки зі самої Лемківщини переселено сюди в 1947 і 1948 рр. 13,198 осіб[1]), які привезли зі собою 1,811 коней, 6,346 корів, 4,030 свиней та овець[2]). Зосереджені тут українці в повітах Волуф, Леґніца, Любінь, Олава, Олесьніца, Злотория, Міліч, Ґура Сьльонска. Понад 10.000 українців живе в Щецінському воєвідстві, як також дещо менша скількість в Опольському і Познаньському. Понад 30 000 українців живе в таких містах, як Варшава, Щецін, Краків, Вроцлав, Леґніца, Гданськ, Люблін, а на етнографічних землях Перемишль.

Українці, переселені на „зємє одзискане", це жертви державного насильства над чисельними тисячами українців, що залишилися на своїх автохтонних землях при зміні державних кордонів Польщі і УССР, які наступили наслідком обопільного договору згаданих сторін 9 вересня 1944 р. та договору Польщі й СССР з 16 серпня 1945 р. На підставі договорів коло 400.000 українського населення з теренів сучасної Польщі виемігрувало до УССР[3]), тобто в Україну. Коло 300.000 залишилося в границях Польщі, не бажаючи зміняти свого громадянства. Решта українців у Польщі замешкували терени Посяння, Лемківщини, як також Холмщини і Підляшшя.

Залишені українці в Польщі шукають доріг співпраці з урядовими колами

Щоб наладнати суспільно-громадське, господарське та політичне життя країни в місцевостях, де замешкували українці, вони відбувають місцеві наради вже в 1945 р., щоб згодом надіслати спільну русько-українську[4]) делеґацію до Варшави від імени трьох воєвідств, а саме Ряшівського, Люблинського та Краківського, саме тих воєвідств, в яких українці жили компактною масою. Делеґацію очолили відомі партизанські діячі, які воювали в польських формація (Гвардія Людова, Армія Людова), як також учасники боїв Червоної Армії. На чолі делеґації були Михайло Донський, Іван Андраш та Петро Дудка. 24-го серпня 1945 р. делеґація була прийнята представниками Ради Міністрів, яким запропоновано 13 дезидератів, що стосувалися потреб русько-українського шкільництва для населення, і не тільки народних шкіл, але теж ґімназій, учительських семінарій, включно з фаховими школами для обох статей. Для такого роду шкільництва делеґація домагалася також українських учителів.

Цікаво, що делеґати одним із перших питань піднесли оправу свобідного вияву релігійних переконань. Вони домагалися також можливости створення русько-української демократичної партії. В господарському відношенні делеґація з'ясовувала потребу організування українських кооператив та комасації і меліорації ґрунтів. При цьому підкреслено, що всі ґрунти українців, які переселились на Україну, повинні перейти в руки тих українців, які залишилися в Польщі. Делеґація також з'ясовувала доцільність зняти рестрикції й дозволити українцям дальший перепродаж ґрунтів, як це було досі, або, іншими словами, вони домагалися, щоб українці користали з таких самих прав, якими користувалися поляки.

1) Див. Wieś Dolnośląska, Wrocław, 1970, Polskie Towarzystwo Ludoznawcze, праця К. Пудла: „Лемківське населення на долішньому Шлезьку в роках 1947-1969", стор. 92.

2) Там же, стор. 95.

3) Відомо, що польські чинники часто переводили поділ між „українцями" та „русинами", мовляв є певна різниця між одними й другими. Щоб не дати подібного „аргументу" польським чинникам, делеґація згідно виступала від тих, які себе звали русинами, і тих, які звали себе українцями.

4) „Український Історичний Журнал", Київ 1971, ч. 2, в рецензії п. н. „Польща, якої не знаємо", стор. 138, подав, що на Україну виїхало 385,764 осіб, а до Польщі репатрійовано з України 868,276 осіб.

(Далі буде)

ЕКОНОМІЧНЕ РАЙОНУВАННЯ В СССР І СОЮЗНІ РЕСПУБЛІКИ

(Закінчення зі стор 2-ої) [redacted]

утруднює вирішування питань економічного розвитку районів". Маючи це на увазі, совєтські економісти і політичні чинники виявляють тенденції це „недомагання" відповідно „виправляти", очевидно, беручи під увагу в першій мірі економічні потреби і поминаючи національний момент, коли мова про населення даного простору.

Тут доходимо до суті проблеми, яка є ключевою і для статті В. Кістанова і для всіх інших такого роду матеріялів. Висновки Кістанова у цьому випадку є типовими для підсовєтських умов і совєтського офіційного мислення. В. Кістанов пише, що „діялектика національних взаємовідносин в нашій країні полягає в тому, що всебічне скріплення добровільного союзу соціялістичних націй супроводиться рухомістю форм національно-державних утворень, дальшим студневим наближуванням націй і народностей". Твердження про „рухомість" політично - д е р ж авних форм, тобто, що кордони національних республік не є чимось тривалим і перманентним, вказує на совєтський плян на майбутнє, за яким одного дня ці кордони перестануть взагалі мати якесь реальне значення. Їх заступлять, сподіваються совєтські пляновики, кордони економічних районів.

Очевидно, це пісня ще далекого майбутнього, але шлях уже принаймні теоретично визначений. На практиці цей шлях посилено політикою вимішування населення, на що вказує між іншим і цитований автор, пишучи, що „в 1970 р. порівняно з 1959 роком обнизилася частка основної національности у відношенні до усього населення і піднялася частка інших національностей в Російській Федерації, Українській ССР, Молдавській, Латвійській, Е с т о нській ССР. Нині питома вага основної національности становить менше як 70 відс. в Узбецькій ССР, Грузинській, Молдавській, Туркменській, Естонській ССР, менше як 60 відс. в Таджицькій ССР, Латвійській ССР, менше як половина — в Киргизькій ССР і менше як третина — в Казахській ССР (в останній чисельність росіян перевищує чисельність казахів)".

Маючи на увазі такий стан і таку „закономірність" на шляху міжнаціональних відносин в СССР, В. Кістанов робить висновок, що не буде якихось серйозніших перешкод для того, щоб „внести законодавчим порядком деякі зміни в кордони між союзними республіками". Коли ж говорити про автономні республіки і області, то тут, заявляє цей автор, ніяких труднощів боятися не треба. Мало того, він навіть зазначає, що така зміна кордонів буде „корисною" для національних районів, бо тоді „вони зможуть краще розвивати своє народне господарство".

В. Кістанов перестерігає, очевидно, проти приспішеного „виправлювання" кордонів союзних республік. „Підхід у вирішуванні питань національно - економічного районування повинен бути особливо обережним", — пише В. Кістанов, — вимагає всебічного й глибокого вивчення, бо ці питання заторкують широке коло складних політичних і господарських взаємовідносин".

*

Підсумовуючи думки В. Кістанова, можемо сказати, що в СССР проводяться цілеспрямовані заходи по лінії остаточної ліквідації союзних республік, що відбувається під відомим гаслом формування „єдиного совєтського народу" як „вищої спільности людей", надрядної над н а ц і о нальними спільностями. Шлях до цього, однак, не має бути, як це представляють деякі західні коментатори, законодавчий у тому сенсі, що одного дня Верховний Совєт СССР на пропозицію Верховних Совєтів республік схвалить закон, яким скасує республіки. На таку спрощену розв'язку совєтські лідери не підуть, а будуть намагатися цей плян здійснити, стосуючи щораз сильніше вимішування населення, міжнаціональні шлюби, прищеплювання вживання російської мови також і в щоденному житті, а одночасно крок за кроком будуть пересувати і міняти існуючі кордони республік, щоб в такий спосіб затерти у свідомості населення будь-яку пам'ять про них. Але офіційне скасування союзних і автономних республік було б зреченням з основної догми Маркса-Енгельса - Леніна, що ліквідація держав має наступити лише з перемогою комунізму у цілому світі.

УКРАЇНСЬКА ПРОБЛЕМАТИКА У „СЛАВІК РЕВ'Ю"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

но насвітлена, бо вона органічно не вміщається у їхні рамці і лише штучно можна її в них вбгати. У зв'язку з цим він уважає найбільш логічним національний підхід, на підставі якого можна об'єктивно представити історичну рацію кожного із трьох східньослов'янських народів — України, Білоруси і Росії. Уважаючи останню (національну) систему періодизації історії східніх слов'ян за єдиноправильну, бо історично об'єктивну, проф. Горак іде далі і пропонує наукову дискусію на цю тему в цілі остаточного зформулювання найбільш логічної системи студій історії східніх слов'ян у вільному світі. Слід сподіватися, що в цій дискусії, що її започатковує стаття проф. Горака, візьмуть участь не лише американські, але й українські історики.

Стаття д-ра Юрія Луцького, професора слов'янських студій у Торонтському університеті, „Українська літературна сцена сьогодні" ("The Ukrainian Literary Scene Today"), є наступною у згаданому числі „Славік Рев'ю". Як уже згадано, проф. Луцький належить до тих учених-літературознавців, які започаткували українську літературну проблематику в цьому журналі; йому належить розвідка „Студії Шевченка за сто років після смерти поета" ("Shevchenko Studies One Century After the Poet's Death"), вміщена в 4-му числі за 1962 р., та ряд рецензій на українські літературні видання. Крім цього, що треба з притиском підкреслити, проф. Луцький перший і чи не єдиний з українських учених представив проблему найновішого українського національного спротиву на рідних землях в американських і канадських наукових періодичних виданнях. Крім вищеназваної праці йому належать такі статті, присвячені цим питанням, як „Спротив в Україні" ("Turmoil in the Ukraine"), в журналі „Проблемс оф Коммюнізм" (липень-серпень 1968) та „Полярність в українському науковому спротиві" ("Polarity in Ukrainian Intellectual Dissent") у квартальнику „Кенейдіен Славонік П е й п ерс" (1972, ч. 2).

В обговорюваній статті автор подає влучну характеристику розвитку української підсовєтської л і т е ратури 1960-х - 70-х років. Після обговорювання головних напрямів та естетичних первнів у поезії шестидесятників автор зупиняється над оцінкою кращих зразків поезії та прози інших українських письменників, перекладів з чужих, особливо західньоевропейських літератур та літературно - критичних видань. Найбільшу частину своєї праці проф. Луцький присвячує характеристиці літературної творчости В. Мороза і його сучасників, ув'язнених представників національного спротиву, аналізуючи їхні твори власне з аспекту цього не лише літературного, але й політичного руху. Закінчує автор цю картину словами Мороза з його „Замість останнього слова", в якому письменник напередодні „суду" над ним заявив КҐБ: „Ви хотіли загасити і замість того — підлили масла в вогонь", що й окреслює сучасні змагання двох сил у під'яремній Україні.

Дальшою працею в найновішому числі „Славік Рев'ю" є стаття-рецензія д-ра І. Лисяка-Рудницького, професора Албертійського університету, на книжку „Козаки" ("The Cossacks") авторства Філіпа Лонґворта, яка появилась в Ню Йорку 1970 р. В цій оглядовій статті, затитулованій „Студія козацької історії" ("A Study of Cossack History"), автор детально аналізує згадану працю Лонґворта, викриваючи не лише повне незнання автором історії козацької доби України, але й доводить, що Лонґворт навіть не знайомий з джерелами, які подає у бібліографії своєї студії. Таким чином найголовніший потенціял козацтва, а саме Запорізька Січ і Гетьманщина з цілим комплексом державних дій не лише не насвітлені у праці Лонґворта, але й спотворені, що вказує на необізнаність автора із предметом, над яким він працював.

До циклу статтей згаданих вище вчених добре підходить також рецензія на відому збірку документів під назвою „Фермент в Україні" ("Ferment in the Ukraine: Documents by V. Chornovil, I. Kandyba, L. Lukyanenko, V. Moroz and Others". Edited by Michael Browne), видану в Ню Йорку 1971 р., і на „Український Вісник", вип. 1-2, пера д-ра І. С. Решетаря, професора Вашінґтонського університету. До речі буде згадати, що проф. Решетар є піонером поміж українськими вченими, що представили українську проблематику на сторінки „Славік Рев'ю"; його стаття „Український націоналізм і Православна Церква" ("Ukrainian Nationalism and the Orthodox Church") появилась в цьому журналі ще в 1951 р. Від того часу цей учений помістив у „Славік Рев'ю" ряд інших праць на українські теми та зв'язаних з цією проблематикою рецензій. Оцінюючи наскрізь позитивно рецензовані видання, проф. Решетар підкреслює оригінальність і важливість руху спротиву в Україні, наголошуючи праці й письма В. Мороза, С. Караванського та інших. З другого боку автор на підставі рецензованих документів вказує на жорстокі репресії зі сторони Москви в Україні та нелюдські умовини, в яких перебувають українські в'язні в російських тюрмах та концтаборах.

Крім згаданих статтей в цьому числі появились рецензії на дві праці про Україну. Першу з них вмістив проф. Голланд Гантер (Говерфорд коледж) на студію д-ра І. С. Коропецького, професора економії в Темпл університеті, „Проблеми розміщення совєтської індустрії перед Другою світовою війною: до питання в Україні" ("Location Problems in Soviet Industry Before World War II: The Case of the Ukraine"), яка появилась друком 1971 р. Рецензент підкреслює наукову повагу праці українського вченого; підкреслює зібрання й аналізу багатого оригінального матеріялу та подає свої завваги. У висновку стверджує, що праця проф. Коропецького є помітним вкладом для розуміння проблеми серед американських вчених.

Друга рецензія проф. Аллена МекКоннела (Квінс коледж) на книжку Е. І. Дружініної „Южная Украина в 1800-1825 гг." (М о с к ва, 1970) написана односторонньо. Рецензент, захоплюючись тим, що авторка нібн не прямує у своїх висновках за шабльоном офіційної режимової лінії, зовсім не запримічує н а й головнішого фактору, а саме її підходу після старої російської історіографічної політики до проблеми історії України. Мало того, він навіть не відмічує, що в цьому питанні появився ряд праць і між ними одна з найповажніших авторства проф. Н. Полонської - Василенко (хоч про неї мимоходом і згадує), які не лише різняться своїм підходом до загальної проблеми від рецензованої публікації, але й у своїх дослідах приходять до зовсім інших висновків.

В загальному українська проблематика представлена в о с т а н н ь о м у числі „Славік Рев'ю" імпозантно. Особливо праці професорів — Горака, Луцького, Л.-Рудницького й Решетаря насвітлили її солідно й поважно.

Баль інженерів у Детройті

Управа місцевого Відділу Т-ва Українських Інженерів продумала на цьогорічний зимовий Баль — дві атракційні новості. Перша — це нова заля, яка цим разом була в „Боялті гавз", а друга новість — оркестра, яку спроваджено літаком з Ню Йорку. У ній — 6 музикантів, а здавалось — 12. Бо трьох грало водночас на двох інструментах, а інших трьох крім гри — співало. У диригента, Іринея Коваля — симпатичне лице, обрамоване борідкою і шевелюрою, але не „кудлатою". Їх трьох співало колись в ансамблі „Каравана". У них усіх вироблені голоси. У їхньому репертуарі 80 відс. українських, сольових і хоральних пісень, пристособлених до оркестри і танців.

Після години коктейлю і півтора години бенкету при „родинних" столах, відкрив баль інж. Б. Андрушків, голова Т-ва, він привітав гостей і побажавши доброї забави, представив конферансьє, інж. Ігоря Козака. Цей заповів початок презентації дебютанток, якими займались дружини інженерів Віра Андрушків і Ірена Сеник. Приявні чекали в напруженні на появу дебютанток, деякі, в напоготові з фотоапаратами. Почала грати оркестра. Ось увійшла перша дебютантка в довгій, білій сукні, з букетом білих гвоздиків і рожевою шарфою на рамені. Деякі гості при столах вчитувались в книжечку дебютанток, першу, потім другу, третю... Першу красуню зустрів товариш її забави, що надійшов з других дверей. Спільний поклін — і обоє, тримаючись за руки, стали недалеко в дворяд. А потім те ж саме з другими (їх разом було 9, а прізвища їх під фотом). Тоді конферансьє звернувся до них із привітом, — символічно, впроваджуючи їх у товариське і суспільне життя громади. Потім він звернувся до батьків, запрошуючи їх до почесного танку зі своїми дебютантками. До цього підібрала оркестра мелодію „Рідна мати моя", де рівночасно вскочили співаки з піснею згармонізованою з вальсовим кроком. Батьки, після танку віддали їх в руки товаришів забави, які мали свій черговий танець, а за ними згодом усі пішли в танець. Тепер щойно розгорівся баль при звуках знаменитої оркестри.

1-ший ряд: Катерина Качмар, Христина Дигдало, Деніс Іванна Зола, Марина Любов Василишин; 2-ий ряд: п. Ірена Сеник, Оля Лазуренко, Дана Анна Ґруник, Галя Ляш, Ольга Лісківська, Катя Петруша, п. Віра Андрушків; 3-ій ряд: інж. Ігор Козак, Володимир Бирко, Ігор Кучер, Зенон Кривий, Олександер Журківський, Тарас Масик, інж. Богдан Андрушків; 4-ий ряд: Ярема Маринюк, Тарас Крук, Давид Тарасевич, Микола Журавель.

Під час павзи я говорив з диригентом. „Ви перший раз у Детройті" — питаю його.

Ні, він уже тут був, але не з оркестрою. Висловлюю захоплення, а він каже: „Це залежить, як публіка сприймає нашу гру? Я не міг би собі кращої публіки побажати, як тієї, що сьогодні, у вас, вона сприймає гру з ьлибини душі".

„Ви з Ню Йорку, — питаюсь. — „Ми властиво живемо в Елізабеті у Ню Джерзі, але в Ню Йорку виступаємо найчастіше". Довідуюсь, що в оркестрі є 5 українців і один американець. Українці рідко грають на духових інструментах, а в них є їх більше як половина. Скрипки не вживають. Їх називають „континентальною оркестрою", бо їхній характер — европейський, більшість арій з Европи.

Між мелодіями були теж чимало американських. І так з відомого фільму „Скрипаль на даху", в перекладі на українське „Літо-осінь", грала оркестра кілька пісень. До однієї зголосилась з публіки одна панночка, яка відспівала альтом в супроводі оркестри. Це була сестра однієї з дебютанток, Татяна Зола. Вчиться вокального співу на факультеті в Ен Арборі.

Цього року поміж приявними було значно більше солєнізантів, які святкували 10-го або 11-го своє 25-ліття чи 50-ліття подружжя або уродинові дати. Вітали солєнізантів, а вся публіка вставала і при звуках оркестри співала многоліття.

Чистий дохід з балю, так, як кожнорічно — призначений на Фонд Студентів при місцевому Відділі в Детройті.

В. Несторович

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА „ЮГОСЛАВІЯ"

Чикаго. — Краса природи Адріятичного п о б ережжя, гори Герцоговини, та українська людина в Югославії — головні теми найновішої, одинадцятої з черги виставки творів мистця Марії Грасовської-Дачишин, що відкриється у п'ятницю 6 квітня о 8-ій г. вечора в галерії „Левів" при 2353 Захід Чикаго евню. Таді ж виступить кол. радна Детройту п-і Маруся Бек із словом про мистця, людину і громадянку. Виставка триватиме до 15 квітня включно, буде відкрита від 9-ої ранку до 10-ої г. вечора, вступ вільний, каталог на покриття видатків — 1.50 ц. Виставку спонзорують 4 організації та установи в Чикаго.

Карло Сачко знову очолив Округу УНС у Піттсбургу

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Гавриша, довголітнього репрезентанта Піттсбурщини в Головному Уряді УНС, головного радного Андрія Джулу та представників Відділів. Він же проводив зборами, секретарював Станислав Прокопович. Звітуючи з діяльности голови Округи, Карло Сачко ствердив, що минулий рік не був успішним в організаційній праці, бо хоча 6 Відділів придбали більше, як по 10 членів, 8 Відділів від 1 до 10, все ж таки 4 Відділи не зорганізували ані одного члена. У висліді Округа не тільки не виконала своєї квоти, але зорганізувала менше членів, як попереднього року. Звітодавець закликав, щоб біжучого року всі Відділи вже тепер посилили свою працю та старалися виконати призначену їм квоту ще перед закінченням року. Уляна Дячук у своїм слові наголосила потребу систематичної організаційної праці, подала короткий фінансовий звіт цілої організації. Зокрема зупинилася вона над братсько-суспільною працею УНСоюзу та плянами на біжучий рік.

Степан Гавриш звернув увагу на зажливу працю, яку мають виконати Окружні Комітети, закликав посилити організаційну кампанію і оживити братську діяльність в біжучому році. Опісля відбулася дискусія над доповідями, в якій брали участь: інж. Михайло Комічак, Карло Сачко, Дмитро Головатий, Стефан Іваницький, Микола Сивий, інж. Михайло Корчинський, Іван Новаківський і Петро Когут. Збори закінчено постановою відбувати частіше сходини Управи Округи та заплянувано приготовити в тім році Союзову імпрезу. Під час свого перебування в Піттсбургу мґр Уляна Дячук скористала з доброзичливости інж. Михайла Комічака та виступила з коротким словом на його радіопрограмі.

Петро Дяків обраний на голову Ніяґарської Округи УНС

(Закінчення зі стор. 1-ої)

час до Головної Канцелярії подань. Округа не добилася стовідсоткового виконання квоти тільки на 92%. За виконання завдань належиться окреме признання секретарям тих Відділів, які послідовно і систематично проводили свою працю, як Д. Пищ, П. Дяків, Є. Омельченко, п-і К. Онуфрик і В. Кульчицький, Р. Фаринич, П. Піжицький і інші. Слово у дискусії забирали: М. Плавюк, Р. Фаринич, Є. Омельченко, о. М. Блаженко, М. Лоїк, П. П. Вербовецький, П. Дяків, п-і К. Онуфрик, П. Піжицький, М. Боровський, М. Бережук і інші, заторкнувши ряд справ, які відносяться до розбудови УНС в Канаді. Рішено влаштувати День „Свободи", провести організаційну кампанію, взяти участь у курсах секретарів, кандидатів, які відбудуться на „Союзівці", зорганізувати ширші сходини громадянства з доповідями про УНС, продовжувати радіопрограми та включати у ряди УНС нашу молодь. На внесення о. М. Блаженка одноголосно наділено почесним членством Округи довголітнього і заслуженого секретаря, а опісля голову Відділу М. Цибуляка, який був наділений також медалею о. Грушки на минулорічних святкуваннях 427 Відділу у Ст. Кетеринс. Новообраний голова П. Дяків подякував за довір'я, підкреслюючи ряд справ, які на його думку, повинні б бути враховані на повну і активну працю Округи, у повному і тісному зв'язку з обласним організатором. Подякував за участь у Зборах, обіцюючи виконати своє завдання якнайкраще. Збори закінчено молитвою ,яку провів о. М. Блаженко. Окремо ще відбуто зустріч-нараду з членами управи Відділів з Велланд і Кічінер, де порушено і обговорено справу підготовки до зміни секретарів. На зборах також звітували окремі секретарі Відділів, підкреслюючи позитиви і негативи організаційної праці. Однак всі вони були оптимістами з вірою й переконанням, що цьогорічні успіхи Округи будуть взірцевими.

ВІДДІЛИ УНСОЮЗУ БАСЕЙНУ ТВЕРДОГО ВУГІЛЛЯ!

В неділю, 1-го квітня 1973 року

о год. 2-ій по пол.
в залі УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ЮРІЯ
405 Front Street, Minersville, Pa.
— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Окружного Комітету Відділів УНСоюзу

в яких повинні взяти участь Урядовці, Конвенційні Делеґати та Представники наступних Відділів УНСоюзу:

Бервик 164, 333	Мек Аду 7
Централія 90	Майнерсвил 78, 129, 265
Колдейл 201	Мт. Кармел 2
Френквил 242, 382	Нортумберленд 357
Фріленд 429	Шамокін 1
Гезлетон 85	Шенандоах 98
Магоней Сіті 305	Ст. Клер 9, 31, 228
Магоней Плейн 365	

В ПРОГРАМІ:

1. Звіти Окружної Управи і дискусія;
2. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
3. Доповіді;
4. Обговорення і схвалення пляну праці Округи на 1973 р.

У зборах візьме участь:

ЙОСИП ЛИСОГІР, головний предсідник;
АННА ГАРАС, головна радна;
СТЕПАН ГАВРИШ, гол. радний і асистент керівника Організаційного Відділу.

До участи в зборах запрошені також всі Члени УНСоюзу і загал Українського Громадянства околиці.

М. Гентош, гол. Г. Словік, секр.

УКРАЇНСЬКА ДИТЯЧА СВІТЛИЧКА ВЧИТЬ ВАШУ ДИТИНУ ЩЕ ОДНІЄЇ МОВИ.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЇЛ СКОЧИЛЯС — член УНС Відд. 59 Т-ва Укр. Січ в Бриджпорт, Конн., помер 21 листопада 1972 р. на 61 р. ж. Нар. в с. Колтів, пов. Золочів, Україна і став членом УНС в 1961 р. Полишив у смутку синів: Тимка, Михайла і Річарда, доньку Розмари Гелен, 2 внуків. Похорон відбувся 23 листопада 1972 р. на цвинтарі Лейквю в Бриджпорті, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Галькевич, секр.

ІРЕНА ВОЛОДИМИРА ЛЕВИЦЬКА, вдова — членка УНС Відд. 455 Т-ва ім. Лесі Українки в Ню Йорку, Н. Й., померла 4 листопада 1972 р. на 50 р. ж. Нар. у Львові і стала членкою УНС в 1949 р. Полишила в смутку 2 синів: Ярослава і Олега та 2 сестри. Похорон відбувся 6-го листопада 1972 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ПАВЛИНА КЕНДЗЕ ДУРАСОВА, членка УНС Відд. 109 Б-ва св. Михаїла в Бентлейвілле, Па., померла 18 листопада 1972 р. на 80 р. ж. Стала членкою УНС в 1915 р. Полишила в смутку 2 синів: Амел і Джой 3 доньки: Бланч, Гелен і Анну, брата, 8 внуків і 11 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Луки в Бентлейвілле, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Зібрек, секр.

ПЕТРО С. ЗАВАДА — член УНС Відд. 182 Пластового Відділу в Клифтоні, Н. Дж., помер 11 листопада 1972 р. на 3 р. ж. Нар. в Пассейку, Н. Дж., і став членом УНС в 1969 р. Полишив у смутку батька Петра, маму Надію, сестру Наталку. Похорон відбувся 15 листопада 1972 р. на цвинтарі Іст Риджлавн в Клифтон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Гр. Клименко, секр.

ІВАН БОРДЕНЮК, член УНСоюзу Відд. 52 Т-ва ім. Т. Шевченка в Голійок, Масс., помер 16 грудня 1972 р. на 85 р. ж. Нар. в с. Застевна, Буковина і став членом УНСоюзу в 1934 р. Полишив у смутку дружину Анастазію, дочку Розалію, сина Івана, 6 внуків. Похорон відбувся 18 грудня 1972 р. на цвинтарі Гров в Спрінгфілд, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Д. Хрупалик, секр.

Розшуки

Сестра АННА пошукує: **АНАСТАЗІЮ ЛЕННЕЙ ВАСИЛІВНА по мужі ЖАБА** Ур. 1904 р. в селі Лапушно, пошта Тарун, р-н Майдан, Закарпатська обл., Україна. В 1942 р. забрали її на працю до Німеччини за сестру, проживала в Грацу. Хто знав би про вище згадану особу, прошу ласкаво повідомити на слідуючу адресу:

KOSTYK SYLVESTER
310 East 10th Street
New York City, N.Y., Apt. 9

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 8-го КВІТНЯ 1973 р.

ГАРИ, Інд. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 100 Відд. о год. 2-ій по пол. в залі Pittman Square, 51st Ave. and Penn St. Є важні справи до полагодження. Проситься вирівняти вкладки. — Т. Клиса, предс., А. Цебак, секретар.

CLEVELAND, Ohio. Місячні збори Б-ва св. Василія Вел. 364 Відд. о год. 1-ій по пол. в залі церкви Пресв. Діви Марії. На порядку: 60-літній ювілей 23 вересня і інші важні справи. Проситься чл. прибути. — В. Вреждун, предс., В. Владика, фін. секретар, П. Данилевич, касир, Ольга Вик, рек. секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Т-во Любов 45 Відд. вибрало нову Управу на 1973 р. у такому складі: М. Сеник, почесний гол., мгр. В. Колінко, гол., М. Пришляк, секр., Роза Пришляк, заст. секр., Р. Сеник, кас. і інж. М. Ганушевський, гол. К. Комісії. Секретар збиратиме вкладки кожної третьої суботи в місяці в Домі Укр. Молоді при 4949 Н. Олд Г к вул від 3-6 год. по пол. всіх справах звертатися до секретаря: Микола Пришляк, 202 Shurch Rd., Philadelphia, Pa. 19111. Tel.: 379-2230. — М. Сеник, почес. гол., В. Колінко, гол., М. Пришляк, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6908. Змовники лагодяться вбити Тарзана

Чому ми, Тарзане, не перелізаємо через пліт — якщо якийсь чоловік скривається перед нами, — то ми...

Ні, друже Міті! Ми не знаємо, як багато людей можуть стежити за нами — з крісами!

Я наладував повний замок-сім великих набоїв, Беніто, якщо ти потребуватимеш їх.

Коли одного набою досить, щоб вбити лева або слона, то одного досить, щоб закінчити з Тарзаном...